

ÎNTRE AICI ȘI ACOLO

Marcela ANGHEL

anul II, Facultatea de Științe Politice,
Administrative și ale Comunicării,
Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca

Încet, cu mișcări leneșe de doamnă durdulie, trenul își reia traiectoria. Aerul infect din compartiment îmi lasă o urmă de neplăcere, însă imposibilitatea unei revolte mă alungă umil în scaunul din dreapta geamului imens.

Urmează să ajung la Cluj în circa cinci ore, timp ce-mi oferă analiza indiscretă a unei cărți sustrase din biblioteca mamei. Sunt lucruri pe care le tot car cu mine de fiecare dată, de parcă astfel i-aș impune cumva prezența permanentă. Totuși, a trebuit într-o oarecare zi să mă subordonez unui nou scenariu, acceptând poziționarea într-un alt mediu. Și am făcut-o! Am reușit să devin parte componentă a unui angrenaj sustras parcă dintr-un scenariu boem, în care mă mai subsumez doar dorului. De la un timp înveți să trăiești și cu el, îl porți ca pe o batistă de bumbac, scoasă din cufărul bunicii, atât de dragă ființei tale.

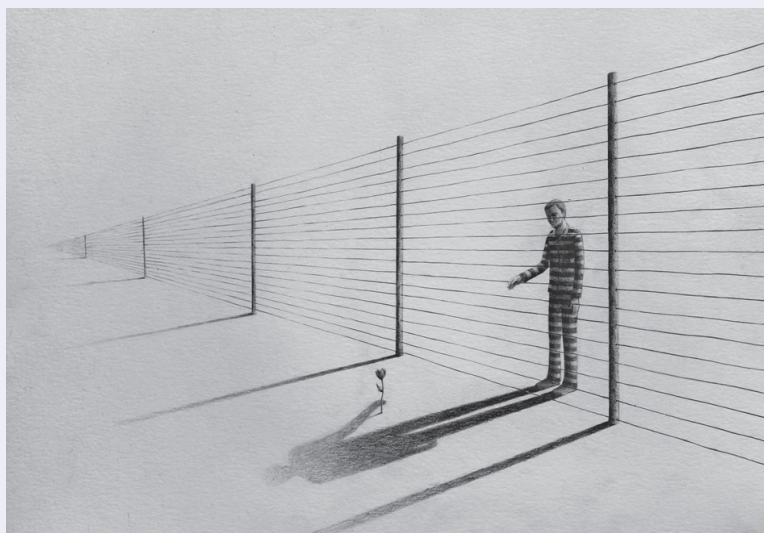
E al doilea an în care revin la Cluj, resimțind aceeași stare de agitație ca în prima mea zi. Pe atunci eram copia unui copil desprins din inima unui sătuc necunoscut, venit pentru prima dată la oraș – somnoros, cu stângăcie în mișcări, căscându-și ochii la tot ce era prin jur. Orașul avea un aer vechi, de parcă de sute de ani nu se mai atinsese nimeni de nimic aici. Și totuși, larva ce-l învăluia avea să mă conducă spre polul opus al impresiilor mele. Urma să descopăr cum același oraș devenea aproape pustiu, odată cu vacanțele, când toți plecau. Atunci aducea a femeie indecisă, care uneori tânjește după atenție ori își cere dreptul de a fi singură, tăinuindu-și stângaci poveștile.

Trenul staționează în Brașov. Pe peron e încă întu-neric. Îmi las capul între mâini și încerc să desenez ceva imaginar pe geamul aburit. Data trecută când am trecut pe aici, aveam în mâini o carte împrumutată de la bibliotecă. Nu îmi amintesc decât că acolo, pe marginile acelei cărți, am descoperit un alt personaj ce schițase (poate cu câteva zeci de ani în urmă) trăsăturile unei bătrâne ce stătea atunci față în față cu el într-un compartiment de tren asemănător cu acesta. Pe marginile acelei file de carte rămăsese un chip de om. Oare când oamenii nu mai încap în suflet, sunt „scriși” în cărți?

Acum micul meu teritoriu din camera de cămin s-a transformat într-un anticariat. Cumpăr cărți de la un bătrân din piața Mărăști, cărți prăfuite și ieftine. Caut oameni printre pagini și, datorită unei naivități proprii mie, cred că îi voi descoperi într-o zi pe cei ce rămân

a fi atât de prezenți în mine și aici, la sute de kilometri distanță între degetele noastre. Mi s-a explicat apoi că mereu când plecăm de undeva tindem să căutăm oamenii vechi din noi peste tot în jur. Așa o fi fost și cu mine.

Sunt la o oră distanță de Cluj. Revin într-un oraș devenit drag, dar care nu a reușit niciodată să devină acasă. E un oraș care mi-a pus în față prototipuri de oameni de la care am furat frumosul până la extenuare, care m-au învățat

Pejac: VISUL

că simplitatea e o noțiune ce ar trebui să debardeze din noi și e o normalitate să vorbești în jumătăți de cuvinte. Aici, l-am regăsit pe Blaga, stând în bârlogul lui din Biblioteca Universitară, într-o cămăruță mică de la etajul doi, unde se mai păstrează și acum viața nepătată a poeziei. Apoi, a trebuit să descopăr un oraș și un singur om. Un om ce nu vorbește nimic despre sine, de teamă să nu zică ceva ce nu ar intra în normele acestei lumi, cineva inadapabil cu propria singurătate. Un om al cărui vis a fost mereu de a ajunge aici, iar acum el așteaptă mereu să revină acasă.

Forfota reînvie. Trenul își încetinește mersul greoi. Oamenii se agită pe culoarele strâmte, îmbulzindu-se spre ieșire. Cobor pe un peron aglomerat până la refuz, zgribulită și plină de bagaje. Niciodată nu am simțit atât de intens aerul străin al acestui oraș, semn că dorul face din nou dezordine prin mine.